

'Haute cuisine' musical

Xavier Aliaga

Un pas i neu i un pas

ANNA ROIG I L'OMBRE DE TON CHIEN
Satélite K, 2014
Cançó franco-catalana

En aquest univers global tenir un discurs artístic més o menys propi és com trobar les joies de la iaia morta en un calaix de doble fons. Un tresor. Anna Roig i l'Ombre de ton chien, la banda del Penedès, va nàixer amb voluntat de recuperar la *chanson* francesa i en francès, barrejant-la amb la llengua pròpia i dotant-la d'un toc de distinció musical. Amb aquest full de ruta llançaren dos discos estimables, un de títol homònim, al 2009, i *Bigoti vermell*, del 2011.

Al seu darrer i recent treball, l'estimulant *Un pas i neu i un pas*, el col·lectiu

Anna Roig i els seus, a la recerca de l'especificitat.

refina la fórmula. A més de bressolar la bonica veu de Roig amb l'entorn musical propici (com en el fenomenal començament amb el pop pastoral de la preciosa "Gare de Metz", la delicada "Ja mai més" i l'eficaç "Què bé, ser aquí"), els músics –Magí Batalla, guitarra i producció; Carles Sanz, piano; Ricard Parera, bateria i Carles Munts, baix i contrabaix– volen en diferents direccions, fent revoltes en temes com ara "Je rêve de toi" o la laberíntica "Com el mar", que travessa diversos registres musicals i emocionals ("si avui estic plena de ràbia,

demà puc tornar a la calma, com el mar", canta la Roig). O en "Tocar fusta i menjar ferro", un juganer tema que acaba en una mena de *jam* de *big band*. Jocs diversos que no fan oblidar a la banda que, de vegades, menys és més, com en la més despullada "Jo volia saber si els ocells" o la minimalista "Fevrier".

Un disc d'*haute cuisine*, executat a foc lent, que demana llançar lluny el rellotge abans de seure a taula per apreciar tots els matisos incrustats a la música i les lletres. Un treball que sembla créixer en cada reproducció.

Morning phase

BECK
Universal, 2014
Folk orquestral

Ara que artistes com M.I.A. o Kanye West, entre molts altres, han convertit el batut d'estils en una mena d'hiper-gènere musical d'abast popular i crèdit entre la crítica, Beck, un dels pioners de l'amanida estilística amb el seu visionari i aclamat *Odelay* (1996), es despenja amb un disc d'hàlit clàssic: *folk-pop* o *alt-country* luxosament orquestrats, amb cançons d'inspiració variable i un bon grapat d'encerts inqüestionables que fan estèril el possible debat.

Perth

MORGAN JR
Quimera Records, 2014
Pop-rock

Una veu rasposa i desafiant, que dóna personalitat i acompanya un pop-rock de guitarres net i cadenciós, d'acords i melodies reconeixedores, que transporta ràpidament l'oient 20 anys enrere, si és que ha estat allà abans. Un disc honest i a contracorrent que deixa una insatisfactòria sensació de *déjà vu* compensada en part per cançons tan ben resoltes com "Terratrèmol" i "Odi". Temes que demostren que la banda de Jordi Castillo té un encoratjador marge de millora.

jazzmaica

THE GRAMOPHONE ALLSTARS
Bankrobber, 2014
Jazz/Reggae

Després d'una breu però intensa discografia de tres discos que els ha valgut reconeixement i xafar escenaris de campanetes com el del festival Rototom Sunsplash, The Gramophone Allstars adopten la forma de *big band* en un disc que fa col·lidir estils com el *soul*, el *jazz*, el *funk* o el *rhythm&blues* amb els ritmes jamaicans. Una producció vibrant i luxosa sota la direcció de Genís Bou, amb valuoses aportacions com la de Judit Neddermann, entre altres.